

LIBRIS
Valentina Ștefan-Cărădeanu
Steluța Căpățână

We know
books

Corina Ionica Gheorghiu
Lidia Apostol

**Cele mai frumoase
povești de Crăciun**
volumul I

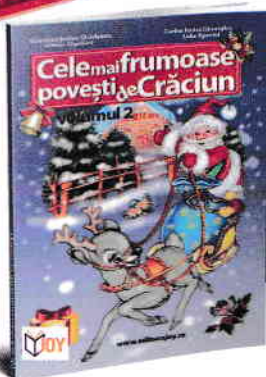
www.editurajoy.ro

Cuprins

Ce a văzut luna <i>Hans Christian Andersen</i>	3
Povestea unui fulg de nea <i>poveste populară</i>	5
Crăciunul <i>poveste populară</i>	7
Legenda bradului de Crăciun <i>poveste populară</i>	10
Legenda bradului <i>poveste populară</i>	12
Zamolxe, Fiul Lui Dumnezeu <i>Octavian Sărbătoare</i>	13
Legenda bradului <i>poveste populară</i>	16
Legenda Nașterii lui Iisus <i>poveste populară</i>	18
Poveste de Crăciun <i>Regina Maria</i>	20
Crăciunul <i>Carlo Collodi</i>	29
Omul de Zăpadă <i>Hans Christian Andersen</i>	36
Fetița cu chibrituri <i>Hans Christian Andersen</i>	41
Un Crăciun <i>Alexandru Vlahuță</i>	44
În Ajunul Crăciunului <i>Alexandru Vlahuță</i>	48
În Ajunul Crăciunului <i>Emil Gârleanu</i>	50
Cel mai frumos cadou <i>poveste populară</i>	53
Nicușor <i>Alexandru Brătescu-Voinești</i>	60
De azi și de demult <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	66
Iarna <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	76
Legenda meșterului Crăciun <i>poveste populară</i>	77
Legenda păstorului Crăciun <i>poveste populară</i>	79
Legenda celor patru anotimpuri <i>poveste populară</i>	82
Cuore - Cea dintâi ninsoare <i>Edmondo de Amicis</i>	84
La gura sobei <i>Vasile Alecsandri</i>	86
O, ce veste minunată!.....	87
Astăzi s-a născut Hristos	88

Moș Crăciun, cu plete dalbe.....	89
Diñ an în an.....	90
Trei crai de la Răsărit	91
O, brad frumos.....	93
Rugăciune <i>Mihai Eminescu</i>	94
Moș Ajun <i>Ștefan Octavian Iosif</i>	95
În Seara de Crăciun <i>George Coșbuc</i>	96
Pomul Crăciunului <i>George Coșbuc</i>	97
Răsaì asupra mea <i>Mihai Eminescu</i>	98
Crăciunul copiilor <i>Octavian Goga</i>	99
Moș Crăciunv <i>Octavian Goga</i>	100
Nașterea Mântuitorului <i>Ion Creangă</i>	101
Șarpele alb <i>Frații Grimm</i>	102
Crăiasa albinelor <i>Frații Grimm</i>	106
Băiețelul cel rău <i>Hans Christian Andersen</i>	109

www.editurajoy.ro

**Cele mai frumoase
povești de Crăciun**
volumul 2

CADOU L IDEAL DE SĂRBĂTORI!

Povești și povestiri tematice, cunoscute și mai puțin cunoscute, alese special pentru a fi savurate în serile de iarnă.

full color
bogat ilustrată - hârtie albă
coperte plastificate

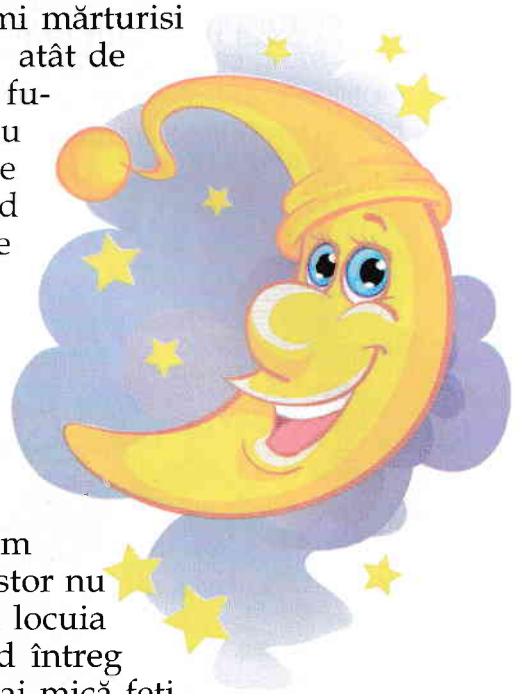

Ce a văzut Luna

Hans Christian Andersen

– Țin foarte mult la copii, îmi mărturisii luna, cei mici, îndeosebi, sunt atât de amuzanți! Adeseori îi privesc pe furie printre perdele, când nici nu se gândesc că-i văd. Este atât de distractiv să-i observ încercând să se dezbrace; mai întâi, apare din rochiță un umerăș rotund și gol, apoi iese un braț. Sau văd un ciorăpel tras de pe un picioruș cu gropițe, tare și rotunjit, după care apare lăbuța făcută spre a fi sărutată, iar eu o sărut, urmă luna. Trebuie să-ți povestesc ce-am văzut astă-seară. Am privit printr-o fereastră al cărei stor nu ajungea până jos, căci vizavi nu locuia niciun vecin. Am văzut un cârd întreg de mici, frați și surori. Cea mai mică fetiță avea abia patru anișori, dar știa să spună Tatăl nostru la fel de bine ca oricare dintre ceilalți, iar mama ei se așază în fiecare seară pe marginea patului, s-o asculte. Apoi, o sărută și stă lângă ea până adoarme, ceea ce în general se întâmplă de îndată ce închide ochii.

Astă-seară, doi dintre cei mari erau destul de neastâmpărați: primul sărea într-un picior, fluturându-și cămașa de noapte, lungă și albă, ca pe un steag. Al doilea se urcase pe un scaun, cu toate hainele îngrămădite pe cap: spunea că era un tablou, iar frații lui să ghicească ce reprezenta. Al treilea și al patrulea făceau baie într-o cadă de zinc și, desigur, treaba se cerea făcută, dar puștani se bălăceau zgomotos, iar mama lor le poruncea să tacă, fiindcă micu-ța urma să-și spună rugăciunile. M-am uitat peste lampă.

Fetița de patru ani stătea lângă pat, în fața lumânării aprinse, cu mânuțele împreunate, și începu, cu voce tare:

- Tatăl nostru...

- Dar ce-i asta?! o întrerupse mama ei, pe la mijlocul rugăciunii. Când ai spus pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, ai mai adăugat ceva, ce n-am înțeles; ce-a fost? Trebuie să-mi spui.

Fetița șovăi, privind-și sfioasă mama.

- Ce-ai spus după pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi?

- Nu te supăra, mămică dragă, răspunse mititica. Am spus: Și te rog, pune pe ea cât mai mult unt!

Povestea unui fulg de nea

poveste populară

Trăiau odată, într-o împărăție din înaltul cerului, ploaia și vântul, și gerul. Într-o zi însorită, dar foarte geroasă, s-au unit toate și au dat naștere unui fulg de nea. Strălucea ca o stea, era rece ca gerul năprasnic și numai soarele știa să-l facă să zâmbească.

După ce a crescut puțin și s-a dat binecuvântarea și a pornit la drum în jos, spre pământ pentru a găsi un alt fulg pe care să-l iubească. I s-a spus să nu se încreadă în nimeni, să se ferească de caldura, să se ascundă de soarele după-amiezii ca să nu piară și să se joace doar cu semenii lui. L-au mai sfătuit ca atunci când va atinge pământul, să se așeze lângă fulgul pe care îl va iubi o viață, cel cu care avea să se topească pentru a se întoarce sus, la cei ce i-au dat viață. Fulgul a promis că va asculta povața părinților și a plecat...

În drumul său a cunoscut mii de alți fulgi, sute i-au fost antipatici, zeci i-au devenit amici și, foarte puțini, prieteni. Alături

de cei din urmă și-a continuat drumul și nu a încetat nicio clipă să caute fulgul cu care avea să se topească. Steluța de zăpadă a cunoscut copaci și frunze, flori și fluturi. A cunoscut blândețea animalelor, ochii blajini ai oamenilor, bucuria copiilor ce-l vedeau acolo sus. A cunoscut case bătrânești, a auzit colinde, a gustat cozonaci

calzi. A cunoscut suferința, dragostea și fericirea. S-a ascuns mereu de soare de teamă să nu piară, așa cum promisese...

Într-o zi însă, fulgul s-a oprit și odată cu el s-a oprit totul: muzica, dansul, veselia, suferința, jocul copiilor... Culoarele au pălit, apele au încetat să mai curgă, păsările să mai zboare, vântul să mai bată, ploaia să mai plouă, zăpada să mai ningă...

Fulgul văzuse ceea ce căutase întreaga sa viață. Găsise scopul călătoriei sale... găsisse viața ce-i lipsea. S-a apropiat încet... și, în sfârșit, simțea ce înseamnă să fii fericit. Simțea cum îl învăluie dragostea, cum totul capătă un rost. Simțea că iubește atât de tare încât îl durea și s-a dăruit întru totul lui, fulgului ce a promis că-l va face fericit.

Dar nu au trăit fericiți până la adânci bătrâneți deoarece fulgul nu se îndrăgostise de un alt fulg, ci de un om. Dar el nu știa... nu știa pentru că omul îl mințise. Omul voia doar să știe ce înseamnă să fii iubit de fulgul naiv.

Astfel, steluța de zăpadă a atins mai întâi părul omului, apoi l-a privit în ochi, apoi i-a mângâiat buzele calde... buze care l-au topit...

Atunci fulgul s-a topit și a căzut mort... nu s-a mai putut întoarce la ai lui, căci singur nu avea cum...

EXCLUSIV
www.editurajoy.ro

Codul bunelor maniere pentru copii

Povestiri atractive și distractive, concepute special pentru a-i deprinde pe copii cu regulile bunelor maniere.

full color
ilustrate - hârtie albă
coperte plastificate

Crăciunul

poveste populară

Dimineața de Crăciun sosise în zvon de colindători care cântau la ferestre, cât puteau de tare, bucuria Nașterii Domnului. Nu era cântec mai frumos decât acela despre Isus și mama sa, Maria. Toți ai casei ascultau cuprinși de o tainică emoție povestea minunatei nașteri, în timp ce casa întreagă părea învăluită într-o sfântă liniște. Mai apoi, după ce întreaga familie întoarsă de la biserică s-a așezat în jurul mesei de Crăciun, micuța Măriuca a observat cum lucrurile din cameră, ca vrăjite, au început dintr-o dată să discute între ele. Mirarea copilului a fost cu atât mai mare cu cât și-a dat seama că numai ea înțelege limba în care sporovăiau de zor mobilele și tacâmurile, farfuriile și covorul, paharele, cărțile din rafturi, cămile, scaunele, ba chiar și fața de masă.

De teamă să nu fie prinsă că trage cu urechea, Măriuca își vedea de friptura din farfurie, ca și când nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Bunicul a început să istorisească o întâmplare veselă, de pe vremea când era copil. Atunci, scaunul pe care stătea acesta a protestat în gura mare:

– Of, ce guraliv! Și se foiește atât de mi-a rupt spinarea! Ce-ar fi să mă apuc și eu să povestesc lucruri întâmplare demult!?! Ce, ar fi plăcut să vă amin-tesc cum am scăpat ca prin urechile acului de incendiu, atunci când fetița aia alintată s-a jucat cu chibriturile?

Un cor de proteste din partea tuturor lucrurilor din cameră l-a oprit pe scaun să mai scoată o vorbă. Timidă și abia auzită, de pe raftul de sus, cartea de bucate a șoptit:

– Ce spaimă am tras atunci! Eu una am leșinat. La auzul acestor vorbe, Măriuca s-a făcut mică-mică pentru că alintata care se jucase cu chibriturile era chiar ea. Deși întâmplarea aceea îi ieșise

